

Film

Hitchcock: a horror mestere alulnézetből

Szathmáry István Pál

2013. február 07., csütörtök 13:50

[Nyomtatás](#)

A feszültség a film végéig kitart, és a következő kérdésben ölt testet: vajon maradandó moziélménnyel távozhatunk-e? Zavarban vagyunk a válasszal. A Hitchcock tisztes film, de Hopkins és Mirren remek alakítása ellenére is legfeljebb színes lábjegyzet egy hatalmas alkotó portréjához.

Tetszik a cikk? Ossa meg ismerőseivel is!

[0](#)

Egy ráérős filmtörténész már biztosan kibogarászta, hogy mennyivel esett vissza a zuhanyfüggönyök eladása az Államokban a Psycho moziba kerülését követően. Mindenesetre Alfred Hitchcock asszisztense a most elemzett film tanulsága szerint azt határozta el az ominózus zuhanyzós–kaszabolós jelenet látva, hogy többet nem fog túsolni. És nem csak a fürdőszobai enteriőr kapott új értelmet a rendezőseni tevékenysége nyomán: sem a madarakra, se a filmes marketingre nem lehet „Hitch” ténykedése óta úgy tekinteni, mint korábban.

Ez a korpulens zseni hideg fejjel és kérérlhetetlen művészi elhivatottsággal formálta képére az álomgyárat, és önmagából is sikerült egyfajta áruvédjegyet és rögtön felismerhető popfigurát kreálnia, felnöve ezzel az olyan mozimágusok mellé, mint Charlie Chaplin. Ezt a kővérkés sziluetet próbálta megtölteni étellel Sacha Gervasi, a Hitchcock című film rendezője. A dolgot nem bírta a véletlenre. A suspense, vagyis a késleltetés és a feszültség mesterének megformálására Sir Anthony Hopkins kért fel, akiről tudvalevő, hogy egy tál Waldorf-salátát is el tudna játszani, ha úgy hozná a sors.

A Psycho sikere után „Hitch” már a következő nagy dobásra készül

Forrás: InterCom

Hogy mennyire bizonyult jó döntésnek éppen őt felkérni, és hogy milyen szépen belakta Hopkins ezt a nem feltétlenül a testére szabott szerepet, mi sem mutatja jobban, minthogy a film első harmadában eszünkbe se jut olyasmit hiányolni a filmben, mint feszültség, hangulat vagy komolyan vehető drámai konfliktus. Az ember elnézgeti a meglevevett Hitchcockot, ahogy nehéz testével és még nehezebb szívével azért küzd, hogy kiutat találjon abból a mindenféle – szakmai, magánéleti, egészségügyi stb. – válsággal fenyegető élethelyzetből, amibe legutolsó filmje bemutatása után került.

Csak hogy ez egy idő után kevés, pedig konfliktushelyzet akadna bőven. Ott van a művészi válság nyomasztó terhe: az idősödő rendezőtől egy újabb kommersz sikert várnak, mint amilyen az Észak-északnyugat volt (vagyis az épp letudott penzum), ő viszont a korai évek és a rendezői kísérletezés izalmára vágyik. A stúdió és először neje is a biztonsági megoldás felé terelné, csak hogy a rendezőnek kezébe kerül Robert Bloch regénye, mely a Psycho címet viseli, és egy valódi sorozatgyilkosról, a filmbéli Norman Bates ihlető Ed Geinről szól. Hitchcock vérszemet kap, ám lelkesedése nem ragad át a pénzes mogulokra, úgyhogy kénytelen saját maga vállalni a pénzügyi kockázatot, kockára téve ezzel azt az anyagi kényelmet, amelyben feleségével, Almával éldegél.

A feleség és az aktuális szőkeség – Helen Mirren, Scarlett Johansson

Forrás: InterCom

A Helen Mirren által remekül megformált neje maga is sokoldalú alkotó, rendezőasszisztens, forgatókönyvíró, vágó. Döntése, hogy támogatja férjét a kockázatos kalandban, nem születik meg könnyen. Házasságuk amúgy sincs a legjobb formában, a jó karban levő hölgy egyre kevésbé talál örömet abban, hogy zseninek kikiáltott férje árnyékában éljen, és kedvesnővéreként tartsa őt távol a kalóriák szírénekétől. Ráadásul udvarlója is akad a sármos író, forgatókönyvíró Whitfield Cook személyében. Persze „Hitchet” sem kell féltetni, hiszen köztudomású, milyen betegesen nyomasztó viszonyt alakított ki imádott szőke színésznőivel. Kukkolta és nyomás alatt tartotta őket, széttörte, majd újraformázta őket. Ez a konfliktusszál is felsejlik a filmben a Psycho szőke sztárja, vagyis Janet Leigh figuráján keresztül – Scarlett Johansson tisztes alakításában –, de igazán nem válik hangsúlyossá. Ahogy Hitchcock belső látomásai és a valódi sorozatgyilkossal folytatott képzeletbeli beszélgetései sem tesznek a filmhez túl sokat.

A művészi diadallal záruló közdelem bemutatása szintén eléggé skiccszerűre sikeredett. Hogy mégis van értéke és erénye a filmnek, az a két remek színész, Hopkins és Mirren teljesítményének köszönhető. A szemünk előtt zajló házaspárban tartogatja a legtöbb drámát és feszültséget, miközben egyetlen zuhanófüggöny sem sérül meg.